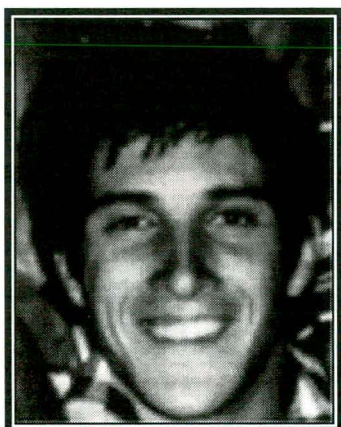

רב טוראי שלמה אומן ז"ל

בן אסתר וישראל

נולד בירושלים

בתאריך ט"ז בסיון תשי"ז, 15/6/1957

התגורר בירושלים

שרת בחיל השריון

נפל במלחמת שלום הגליל

בתאריך י"ט בסיון תשמ"ב, 9/6/1982

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 5 קבר: 6

הותיר אחריו אישה, בן, בת, הורים, אחיות ואח

בן 25 בנפלו

קורות חיים

בנם הבכור של אסתר וישראל, נולד ביום ט"ז בסיון תשי"ז (15.6.1957) בירושלים. אביו של שלמה - פרופ' למתימטיקה באוניברסיטה העברית בירושלים ואחד מגדולי ההוראה בתורת המשחקים, אמו - בת למשפחה ירושלמית ידועה - בתו של ד"ר שלזינגר, מנהל בית-החולים "שערי צדק". שתי משפחות אלה מיוצאי גרמניה חינכו את ילדיהם על ברכי התורה, אך לא ויתרו על לימודים כלליים, ובאווירה זו גדל והתחנך גם שלמה.

בהיות שלמה בן שנה, הוזמן אביו לעסוק במחקר בשביל ממשלת ארצות-הברית, והמשפחה עברה עמו לחיות בווינגטון הבירה. וכך, כמה פעמים במשך שנות נעוריו של שלמה חיה המשפחה תקופות זמן בארצות-הברית, ושלמה ספג את ערכי החברה האמריקנית והליכותיה לצד ערכי החברה הישראלית והליכותיה. הוא היה צבר בין הצברים, ואולם יוצאי ארצות-הברית ראו בו אחד משלהם. שלמה השכיל להלך בכל מקום בטבעיות ובחופשיות מוחלטת ולנהוג בכל מקום כמנהג המקום. ואולי זה היה סוד אישיותו המופלאה של שלמה. את ראשית לימודיו עשה שלמה בבית-הספר "חורב" בירושלים, תחילה בכיתות היסוד ואחר-כך בישיבה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

התיכונות. גם בבית-הספר ספג שלמה אותה אווירה של לימוד תורה מעמיק עם השכלה רחבה, תוך שימת דגש עיקרי ביראת שמים ובפיתוח האישיות האינדיווידואלית.

כבר בגיל צעיר נתגלה שלמה כעילוי, בעל תפיסה מהירה וכוח זיכרון בלתי רגיל. הלימודים בבית-הספר היו קלים לו והוא עשה אותם כמעט בהיסח הדעת, ועוד נשאר לו זמן רב לעיסוקים אחרים. הוא קרא מכל הבא ליד ורכש לעצמו השכלה רחבה עקב כך. היו לו שטחי התעניינות רבים. הוא אהב שירה וספרות יפה, אבל התעניין גם בתחומים של מדעי הטבע. תוך כדי קריאה ולימוד רכש לעצמו ידיעה ביבליוגרפית נדירה, בעיקר בתחום ספרי הקודש ויודאיקה. ידיעה זו עמדה לרשותו בשלב מאוחר של חייו, כאשר נתבקש לארגן ולהקים את "אוצר הספרים" של ישיבת "שעלבים", שאליה הצטרף כשהתגייס לצבא במסגרת ההסדר.

תחום אחר שתפס חלק נכבד בחוויותיו של שלמה היה תחום המוסיקה. שלמה החל לנגן על פסנתר בכיתה א'. הוא אהב מאוד לנגן ולשמוע מוסיקה בכלל. גם בישיבה התיכונת המשיך בשיעורי הנגינה שלו, ובהיותו בישיבת "שעלבים" היה נוהג לעזוב את בניין הישיבה לאחר חצות הליל, "להתגנב" לחדר המוסיקה של קיבוץ שעלבים ולנגן על הפסנתר להנאתו. בשלב מסוים בחייו, אפילו חשב על קריירה של מוסיקאי ומנצח.

שלמה היה אדם חברותי, מסביר פנים לזולת ומעורב בין הבריות. הוא היה חבר בתנועת נוער חרדית "עזרא" ועבר בה את כל השלבים מחניך ועד מדריך, ואף חבר ההנהגה המרכזית היה.

שלמה אהב מאוד לטייל, לגלות מקומות חדשים וליהנות מן הטבע. הייתה באהבה זאת תערובת של אהבת המולדת עם צימאון בלתי רווה לראות ולקלוט עוד ועוד מיופיו של העולם. בטיוליו הרבה לצלם את הנופים והצמחים, שכן היה גם אמן הצילום. חבריו מספרים, שסמוך לנפילתו שלף את המצלמה שנשא עמו לכל מקום, ואמר: "כמה יפה הנוף הזה. חבל שנאלצנו לבוא הנה בטנקים..."

משהגיע תור הגיוס לצה"ל הובילה הדרך, כמובן מאליו, לישיבת ההסדר, המשלבת לימוד תורה עם שירות בצבא. שלמה נקלט חיש מהר בין בחורי הישיבה בשעלבים, והיה לאחד מעמודי התווך של החברה. במזגו הנוח ובכשרונותיו המזהירים התחבב מיד על סגל המורים וכמובן על חבריו לספסל הלימודים. עד מהרה החלו לפנות אליו שיסייע להם בפתרון

שאלה מסובכת או שהיו מטיילים עליו משימות אחראיות. הישיבה נהייתה עצם מעצמו ובשר מבשרו. לימוד התורה מילא את כל ישותו והוא עלה במעלות התורה מיום ליום. אפשר לומר, שאת יסודות לימודיו רכש בבית-הספר "חורב" ואילו כאן, בישיבה, עוצבה וגובשה אישיותו של שלמה כפי שיזכרוה חבריו בליבם.

באותה תקופה, בעודו עוסק בהוויות אביי ורבא, נשא לאשה את חברתו שלומית קהן, אף היא בת ירושלים. שלמה ושלומית הקימו בשעלבים את ביתם והבית היה, תוך זמן קצר, למרכז חברתי, תרבותי ולימודי.

לימים נולד הבן הבכור, ושלמה החל להקדיש לו חלק ניכר מזמנו. הוא היה מבלה אתו שעות רבות, כאילו רצה להספיק להעניק לבנו את כל שיוכל בזמן הקצר שריבון העולמים קצב לו.

לאחר חמש שנות לימוד בישיבה בשעלבים הרגיש שלמה כי עליו להעמיק ולהעשיר את השכלתו התורנית באחת מהישיבות הוותיקות וה"גדולות", והוא בחר בישיבת "מיר" שבמאה שערים, בירושלים. להפתעת כולם, ואולי אף להפתעת עצמו, המעבר מעולם "הכיפות הסרוגות" לעולם "הכיפות השחורות" לא היה מסובך וקשה כל עיקר. עד מהרה הרגיש שלמה את עצמו כ"דג במים" גם בסביבתו החדשה. תלמידי הישיבה הוותיקים למדו להכיר ולהוקיר את "הנטע הזר", שאך זה בא אליהם, והוא מצויד בדרך לימוד משלו ודרכי חשיבה שונים כל כך מדרכיהם שלהם. למותר לציין, שגם כאן התחבב מיד על חבריו ועל רבני הישיבה.

בקיץ תשמ"א יצאו שלמה ושלומית עם בנם בן השנה לשליחות חינוכית של תנועת הנוער "עזרא" באנגליה ובסקוטלנד. עם שובו מהשליחות, החל שלמה את לימודיו בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים. גם המעבר מעולם התורה לעולם המשפט היה קל וחלק בשביל שלמה, והוא התבלט כתלמיד עירני ומצטיין. שאלותיו נענו בכובד ראש, עבודותיו זכו לציונים גבוהים וחברים חדשים הקיפו אותו בחיבה ובהערצה.

במשך כל שנות לימודיו לאחר נישואיו לא הסכים שלמה להיות סמוך על שולחנם של אחרים, והוא עבד בהוראה כדי לפרנס את משפחתו. בירושלים נסגר מעגל חייו, כשהתחיל ללמד בישיבה התיכונית "חורב" שהוא עצמו היה מתלמידיה. שלמה התגלה ככישרון פדגוגי מעולה. תלמידיו היו כרוכים אחריו בעבותות אהבה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שלמה היה חבר טוב ומסור. אוזנו הייתה כרויה תמיד לצורכי הזולת ומעולם לא חסך מאמץ לסייע לחבר הזקוק לעזרה. תכונתו זאת נתגלתה ביתר שאת בעת שירותו הצבאי וכאן נתגלה גם כושר המנהיגות המופלא שלו. הוא היה המארגן של ההווי הדתי בגדודו והמקשר בין הסגל הפיקודי ובין חיילי ישיבות ההסדר.

שלמה אהב את החיים וידע למצות עד תום כל קורטוב של הנאה וכל דבר טוב ויפה בעולמו של הקב"ה. הוא אף ידע לשתף בחוויותיו את כל הסובבים אותו. הוא היה סמל של חיים מלאים, עשירים ובעלי משמעות.

מפקד הפלוגה מספר על שלמה: "כאיש צוות טנק הצטיין שלמה בהיותו תותחן מעולה... כאשר הגיע שלמה לימ"ח בעת הגיוס, ניכר היה בו שהוא רציני יותר מתמיד וכי ידע לקראת מה אנו הולכים. אין אני מקבל את ההנחה ששלמה פחד מן המלחמה. הוא פשוט ידע לקרוא נכון כל מצב, וגם כאן הגיע למסקנה שאין אנו יוצאים לטיול בלבנון כי אם למלחמה אמיתית". בשעת הקרב נפגע הטנק שעליו ישב שלמה כתותחן והוא נפל בעת מילוי תפקידו, אור ליום י"ט בסיוון תשמ"ב (9.6.1982), והובא למנוחת עולמים בבית- הקברות הצבאי בהר הרצל בירושלים. הוא השאיר אחריו אשה, בן - דוד ובת - שלומציון, שנולדה לאחר מותו, הורים, אחיות ואח.

שזמה אומן ד"ל

